

15 FEBRUARI 1929

No. 4

34e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Hebt gij eenen man gezien, die haastig in zijne woorden is?
Van eenen zot is meer verwachting dan van hem.”

Spreuken 29 vers 20.

KALMTE

Door JOHN P. LILLYWHITE

Bewaart uw kalmte. Dit is een der allereerste successen waarnaar de ware volgeling van Christus moet streven. Zonder dit te bereiken kan hij niet slagen in het werk der liefde.

Het prediken van het Evangelie — hetgeen alle leden eigenlijk doen, hetzij in woord of door de daad — is een ernstig en vaak moeilijk iets. Het vereischt een groote mate geduld, moed en verdraagzaamheid. Men moet lankmoedig en vergevensgezind zijn, traag tot toorn, maar snel om te vergeven.

Het bespreken van godsdienstige punten met hen die onze inzichten niet deelen, komt eenigszins overeen met het redeneeren over de politiek. De menschen winden zich snel op, en waar het den godsdienst geldt, zijn de meesten uiterst kittelloorig. Bijna zonder uitzondering worden zij woedend wanneer hun denkbeelden door die van anderen dreigen overschaduwd te worden.

Bij zulke gelegenheden moet de ware discipel van den Heer volkomen in staat zijn om zijn kalmte te bewaren. Zijn gevoelens moeten dermate geschoold worden dat hij belediging, minachting en vijandige stooten verdragen kan, zonder dat het hem overstuurt maakt of tot toorn opwekt.

„Wordt gij valsch'lijk, laag beschuldigd?
Ziet de wereld boos u aan?
Hoed uw toorn, door wijsheid's machten,
Laat uw kalmte niet vergaan.”

Men heeft altijd bewondering voor den man, die in moeilijke omstandigheden zijn kalmte kan bewaren. Tevens heeft bijna elk-

een een zekere minachting voor degeen die, wanneer iets verkeerd loopt, woedend opstuift, slechte woorden uit en vechten wil. Een onbeheerschte toorn is als een molensteen om iemand's hals. Het is eerder een belemmering dan een zegen. Het is veeleer het onmiskenbare blijk van de dierlijke instincten in den mensch dan een openbaring van zijn moed of mannelijkheid.

Niet hij, die altijd vechten wil, is de dappere. De ware dapperheid openbaart zich niet in de bloedige ontmoeting, doch in het beheerschen der driften en het onderwerpen van de dierlijke neigingen. Zij openbaart zich in het rijzen tot het hoogere peil van het ware Christenleven.

Een zekere mate van „pit” is goed, doch evenals een bulhond moet deze aan een ketting gelegd en genuilband worden. Zij moet altijd beheerscht blijven. Ik heb niet veel op met iemand waar geen „hardigheid” in zit. Staal is nergens goed voor als er geen hardigheid in zit. Maar als de hardigheid den mensch de baas wordt, is het voor hem een bron van zwakheid, een vernielers van de fijnere elementen in het karakter. Zij kan gemaakt worden tot een groote macht ten goede in iemand's leven, indien zij op de juiste wijze wordt aangewend en beheerscht. Doch als meesteres wordt deze hardigheid 's menschen innerlijke vijand, en kan zij hem van kracht en bruikbaarheid berooven.

Voor velen is het zelfs moeilijk om zich te beheerschen in een gesprek waar zich niet meer dan verschil van meening openbaart. Zij worden heethoofdig, grootsprakig, minachtend; zij zoeken hun heil in scherpe antwoorden, lage termen en ongepaste benamingen, die telkens weer hun domheid en engheid van geest verraden; en om die reden worden zij door vrienden vaak met zwijgzame neutraliteit behandeld, daar deze liever niet in conflict komen met de onverdraagzaamheid die slumert in den boezem van dergelijke lichtgeraakte personages.

Er zijn vele geestelijk-gezinde menschen, wier inzichten en levenswijze bewonderenswaardig zijn, maar welke toch den waren geest van nederigheid en liefde niet bezitten, vanwege hun enorme teergevoeligheid. Een terloops gesproken woord dat hen hindert, een lichte inbreuk op hun belangen of waardigheid, kwetst hun gevoelens en bezorgt hun een booze luim.

Bijna alle genoeg in de conversatie gaat teloor zoodra het noodig wordt om elk woord dat wij gaan zeggen nauwkeurig te beschouwen en te overwegen, uit vrees iemand te kwetsen. Een gevoel van vrijheid en een prettige stemming kunnen verdwijnen door lichtgeraakte personen, die aan het gezelschapsleven die gemakkelijheid en eenvoudige hoffelijheid ontnemen welke het gezond verstand en de goede smaak vereischen.

Iemand heeft eens gezegd: „Grooten woorden of een uitdaging om te vechten zijn dwaas, indien men tracht er een zaak mee te

dienen, waar hersenen noodig zijn om den tegenstander naar behooren te bekampen. Gemoedelijkheid en aanpassingsvermogen kenmerken den populaireren man, doch wanneer deze eigenschappen zich alleen maar openbaren zoolang de zaken er goed voor staan, en verdwijnen doordat de betrokken persoon uit zijn humeur is, blijken zij een wel zeer doorzichtigen mantel te vormen." De Wijze heeft gezegd: „Hebt gij eenen man gezien, die haastig in zijne woorden is? Van eenen zot is meer verwachting dan van hem."

Lichtgeraaktheid is een zeer kostbaar iets. Velen klagen dat zij niet goed vooruitkomen, en vragen zich af wat hiervan de reden mag zijn. Het zou hun misschien grootelijks verwonderen om te hooren dat een ongelukkige karaktertrek hun belemmering is. Velen zijn en worden van bevordering in hun arbeidsveld teruggehouden door hun lichtgeraaktheid, hun schielijk, onbeheerscht opvliegen over een kleine aanmerking of raadgeving betreffende hun werk of levenswijze. Daarentegen gebeurt het vaak dat deze zelfde menschen zeer gauw aanmerkingen op anderen maken en hun onder alle omstandigheden van raad willen dienen.

Overgevoeligheid en lichtgeraaktheid vormen een voedingsbodem voor een valsch, trotsch, lastig, eigendunkelijk karakter. „De hoovaardigheid uws harten heeft u bedrogen", zegt de Profeet. Naarmate de tijd verloopt wordt deze zwakheid erger, en in weerwil van zijn godsdienst gaat hij, die zich eraan overgeeft, lijden aan een welhaast onbeheerschte humeurigheid. Hij wordt aanmatigend, opgeblazen, minachtend en beleedigend, vergetend en tenietdoende het tweede groote gebod, dat luidt: „Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelfen".

Verlies van kalmte verzwakt beslist den invloed van hem die zich eraan overgeeft. Hij verliest het vertrouwen en den eerbied van vrienden en medewerkers. Zelfs wanneer dit vertrouwen na moeizaam pogen is verworven, kan een enkel geval, waarin men zijn kalmte verliest, dat vertrouwen vernietigen. Elk volgeling van den Meester moet dus waken tegen onbeheerschten toorn en boosaardigheid, en trachten om „zachtmoedig en nederig van hart" te zijn.

Van elk standpunt bezien is zulk een overgevoeligheid, zulk een uitbarsting van woede, waardoor anderen worden gekrenkt en vernederd, zeer af te keuren. Zij wijst op een bekrompen geest, die zelfs een kleine moeilijkheid niet kan verdragen. Het belemmert iemand's welslagen in den dienst van den Meester, waar geduld, lijdzaamheid, verdraagzaamheid, vriendelijkheid, liefde en nederigheid zoo noodig zijn.

Wanneer men werkelijk nederig is, ontvangt men gaarne vriendelijken raad of waarschuwing, en stapt men over kleine onaangenaamheden heen zonder zich eraan te ergeren. Zij, wier levens gevormd zijn naar het ontwerp en de leeringen van Christus, zullen

alle onwaardig zelfbewustzijn terzijde gezet hebben, en het bouwsel van hun geestelijk leven hebben opgetrokken op de basis van waarachtige aanbidding en zelfverloochening.

„Hij die vrij is van alle lichtgeraaktheid en overgevoeligheid, is een gelukkig man; hij ontmoet de kleine onaangenaamheden van het dagelijksch leven met heilige onverschilligheid; hij wijdt geen aandacht aan de onachtzame woorden of gedachtenlooze daden die een lichtgeraakt persoon zoozeer treffen.” De ware Christen gaat zelfs nog verder: de liefde, die „geen kwaad denkt”, en niet spoedig beleedigd is, houdt hem ervan terug om te denken dat een beleediging werd beoogd; hij is bereid toe te geven wanneer de belangen van anderen met de zijne botsen, omdat hij verlangt in volkomen eenheid en vrede met alle menschen te leven.

Wie aldus gezind is, en zich in die richting heeft leeren beheerschen, bevordert zijn eigen geestelijken vooruitgang. Zelfverloochening is de genadeslag voor trots en zelfbewustheid, voor rusteloosheid en ongeduld. Bouw erop; u kunt door zulk een verdraagzaamheid meer goed doen dan door eenig ander ding.

Gij die leden zijt van Christus' Kerk, moet goed op uw woorden en daden letten. Bewaart volkomen uw kalmte, onderwerpt uw driften, en maakt „het vleesch onderhoorig aan den wil van den geest.” In het heetst van tegenstand, als bespottung, laster, sarcasme en andere vormen van kwaad op u worden uitgestort; als uw goede naam en die van uw leiders besmeurd wordt, als de menschen u slaan en ruw bejegenen, dan is het dat gij uwen toorn moet onderdrukken en uw gevoelens ketenen. Zoodoende zult gij in de voetstappen van den Meester volgen en een waardig vertegenwoordiger van Hem zijn.

LESSEN UIT GEWONE DINGEN.

Door Dr. Franklin S. Harris, president van de
Brigham Young Universiteit.

Water.

Dingen die wonderlijk schijnen worden „gewoon” wanneer men ze vaak waarneemt. Dit is waarschijnlijk de reden waarom wij door sommige der ons omringende zaken, die toch werkelijk eigenschappen bezitten welke merkwaardig zijn, niet met ontzag worden vervuld. Er zijn menschen die zich nauwelijks bewust zijn van de vele dingen die hun omgeving samenstellen. Zij zijn bereid om aan te nemen dat het heelal bij toeval is ontstaan, of mogelijk wagen zij zich niet aan gissingen hoe een en ander wel tot stand gekomen zou kunnen zijn. Ik wensch den lezer een weinig over het onderwerp te laten denken, door hem aandachtig enkele der meest alle-daagsche stoffen uit onze omgeving te laten beschouwen.

Mogelijk doet zich in ons dagelijksch leven geen element zoo veel voor als water. Tegelijkertijd is er niets dat meer onze verbazing zou moeten wekken dan deze altijd-aanwezige vloeistof. Laat ons dit gewone, kleurlooze en bijna smakelooze vocht eens onderzoeken. In de eerste plaats zou er zonder dit hoegenaamd geen leven kunnen bestaan. Het is noodig voor elke levende cel. Geen deel van een dieren- of plantenlichaam zou in leven kunnen blijven, functionneeren of groeien zonder de aanwezigheid van water. Het is het algemeen verbreide oplosmiddel der Natuur, en heeft vele eigenschappen die het onmisbaar maken. Wij weten allen hoe noodig het is om geregeld water te drinken, hoe het gebruikt wordt om er voedsel in te koken, om den oogst te kweken, om handelsartikelen te vervoeren, en om den mensch in vele gevallen van dienst te zijn. Echter zijn velen onzer niet bekend met enkele van de andere eigenschappen daarvan, die het waarde geven in verband met het leven op de aarde.

De eigenschap die soortelijke warmte ¹⁾ wordt genoemd, is van groot gewicht. Water heeft het vermogen om bij het toenemen van één graad in temperatuur meer hitte te absorbeeren (op te nemen) dan eenig andere algemeen bekende stof. Gewone aarde heeft slechts twee-tiende en ijzer één-tiende van de warmte noodig die water hiervoor eischt; en bij een gegeven volume heeft water driehonderd maal zooveel noodig als lucht. Dit kenmerk maakt water uitermate geschikt om snelle klimaatsveranderingen te voorkomen, en ook om de warmte in het lichaam te regelen. Dit is van zooveel belang, dat het den mensch zeer moeilijk zou vallen om op aarde te leven wanneer de soortelijke warmte van water niet hoog ware.

Neem vervolgens de eigenschap der latente (gebonden) warmte. Water waarvan de temperatuur nabij het kookpunt is, verzamelt bij het verdampen meer dan vijfmaal de hitte die het noodig heeft om in temperatuur van het vriespunt tot het kookpunt te stijgen. Indien het niet deze eigenschap bezat om groote hoeveelheden warmte te verzamelen, zouden wij gedurig voor zeer ernstige moeilijkheden staan. Zoodra n.l. water het kookpunt bereikte, zou het geheel en al in stoom overgaan; terwijl de stoom door de eigenschap die zij nu bezit een groote hitte moet verzamelen, en daardoor voorkomt dat het water met de snelheid van een ontploffing direct geheel verdampt.

Eenzoo, wanneer een pond (453.59 Gram - Red.) water beviert, geeft het genoeg warmte af om er 55 ton (ruim 55000 K.G. - Red.) een voet mee op te lichten; of omgekeerd, indien ijs smelt, wordt genoemde hoeveelheid warmte geabsorbeerd (opgenomen).

1) Eenvoudig uitgedrukt, is de soortelijke warmte van water de hoeveelheid warmte die noodig is om 1 Liter zuiver water 1 graad Celsius in temperatuur te doen stijgen. - Red.

Dit verzamelen van warmte bij den overgang van ijs in water en van water in stoom is een der groote veiligheidskleppen van de wereld. Indien door water geen warmte werd afgestaan bij het bevriezen en er geen warmte noodig was bij het verdampen, zou het den menschen waarschijnlijk onmogelijk zijn om op aarde te leven. Zoodra de temperatuur van de lucht het vriespunt bereikte, zou alle water onmiddellijk vast worden. Evenzoo zou in de lente, zoodra de temperatuur van de lucht boven het vriespunt kwam, al het ijs tegelijkertijd smelten, hetgeen overal verschrikkelijke overstromingen zou veroorzaken.

Nog een zeer nuttige eigenschap van water is wat men noemt zijn temperatuur bij minste volume (inhoud). Er bestaat een algemeene regel dat verwarming doet uitzetten en koude doet inkrimpen. Dit geldt behalve voor andere stoffen ook voor water, tot dat bij de afkoeling het water tot even boven het vriespunt is gekomen ¹⁾. Als het dan verder afkoelt, gaat het uitzetten in plaats van inkrimpen. Dit beteekent dat ijs lichter is dan water waarvan de temperatuur bij het vriespunt is, en dat ijs om die reden zal drijven ²⁾.

Indien water bleef inkrimpen naarmate het kouder werd, zooals de andere elementen doen, denk dan eens wat er kon gebeuren. Zoodra de vriestemperatuur bereikt werd en er zich ijs vormde, zou dit onmiddellijk naar den bodem zakken, inplaats van te blijven drijven, en steeds meer ijs zou zich vormen en naar beneden zinken. Dit zou uitloopen op de algeheele bevroering van het water in meren en rivieren, en zou de visschen en andere waterdieren dooden, rivieren uit hun oevers leiden, en het ijs op den bodem laten, alwaar er langen tijd noodig zou zijn om opnieuw te smelten. Maar dank zij deze goede eigenschap die water heeft, blijft het ijs aan de oppervlakte en behoedt het de rest van het water voor bevroering, waardoor het vele rampspoedige toestanden voorkomt.

Indien de ruimte het toeliet, zouden wij geruimen tijd kunnen

1) Met „even boven het vriespunt” wordt bedoeld een temperatuur van ongeveer vier graden Celsius boven het nulpunt. - Red.

2) De gedachtesprong hier is misschien voor enkelen iets te groot. Eenige woorden dus ter verklaring: Neem een gram water van kamertemperatuur. Die gram heeft dan een bepaalde inhoud (volume). Zeg 1 kubieke centimeter. Wanneer wij die gram water nu afkoelen tot ongeveer 4 graden Celsius, wordt steeds het volume kleiner. Het soortelijk gewicht van water bij een bepaalde temperatuur is het gewicht van 1 kub. centimeter bij die temperatuur. Nu wij bij 4 graden C. minder dan de oorspronkelijke kubieke centimeter water hebben gekregen, die nog steeds 1 gram weegt, moet het gewicht van 1 kubieke centimeter water dus iets grooter zijn geworden, m.a.w. het soortelijk gewicht moet iets zijn toegenomen. Wanneer die gram water van 4 graden C. ijs wordt, zet het volume weer uit. Dit beteekent dus, dat het gewicht van 1 kub. centimeter weer minder is dan dat van water bij ongeveer 3 à 4 graden. Met andere woorden: ijs drijft in zulk water. - Red

doorgaan, sprekende over stoomspanning, oppervlakte spanning, chemische neutraliteit en andere kenmerken van water, die het nuttig maken voor alle planten en dieren. Wij behoeven maar te denken aan gebonden warmte en de hooge soortelijke warmte van water, zoomede aan zijn temperatuur bij grootste dichtheid (soortelijk gewicht), om te begrijpen dat indien water deze eigenaardige en ongewone eigenschappen niet bezat, geen mensch op aarde zou kunnen leven.

Het is eenigszins moeilijk om te verstaan hoe personen, die een studie van de natuur hebben gemaakt, in het bijzonder personen die wetenschappelijk aangelegd zijn, deze dingen kunnen weten en niettemin gelooven dat die wonderlijke harmonie door slechts een toevalligheid in de natuur is teweeggebracht. Hoe meer ik de natuur bestudeer, en op de eigenschappen der stoffen inga (en in het bijzonder bij sommige zeer alledaagsche elementen), des te meer zie ik hoe ongerijmd het is om deze aan louter toeval toe te schrijven. Er moet inderdaad een groote intelligentie in het heelal zijn; inderdaad is die intelligentie tallooze eeuwen werkzaam geweest om wetten te ontdekken en wetten in werking te stellen, die op aarde leven en ontwikkeling mogelijk maken. Het komt mij voor dat het minste dat wij — die begunstigd zijn door de vele zegeningen der aarde — kunnen doen, is om eerbied te hebben voor den Bestuurder die deze harmonie mogelijk heeft gemaakt.

Slechts een zeer zelfzuchtig mensch zou niet onder den indruk komen door het feit dat zelfs de gewone dingen der wereld uitgedacht zijn en geleid worden door een meesterlijke Intelligentie. „Improvement Era”.

LEVENSIDEALEN.

door MARIE OSWALD.

Besançon, Fransche Zending.

In het streven om het menschdom tot een levenspeil te heffen dat boven het gewone uitstaat, zoekt de kunstenaar naar het schoone in vorm, kleur, geluid en woorden; de zedenmeester zoekt naar goede daden, rechtvaardige wetten en zielenadel; de godsdienstige zoekt naar een waren, blijvenden godsdienst. Doch schoonheid, gerechtigheid en goedheid zijn als het ware luchtspiegelingen die verdwijnen zoodra wij ze denken te bereiken. Op-
perste volmaking in eenig opzicht is hier op aarde onbereikbaar; zij herinnert aan onzen goddelijken oorsprong en bestaat als aansporing tot grooter streven. Dit beteekent een verlangen om de volmaking — die wij ons „ideaal” noemen — te bereiken.

Het hoogtepunt dezer volmaking vormt het ideaal, waarvan wij droomen in onze verbeelding, daarin gesterkt door de rede. Indien

zij bereikt werd, zou dit onze aspiraties voldoen. Doch onbereikt zijnde, geeft het onze levens den juisten aanblik; het is de herdersster die schijnt in de verte en ons hopen doet geluk te vinden.

De geaardheid, beschaving, intelligentie en geestelijke ontwikkeling van elk individu zullen grootendeels zijn idealen bepalen. Menschen met hooge en waardige idealen doen de wereld vooruitgaan. Menschelijke wezens zonder idealen zijn meer gelijk menschelijke dieren — zij nemen de schoonheden van het leven en geven niets weerom.

Het ideaal brengt onvermijdelijk nieuwe en oorspronkelijke denkbeelden met zich mee, die vaak inbotsen tegen de bestaande gebruiken en smaken, welke men als niet te veranderen achtte. Mogelijk worden persoonlijke belangen bedreigd, en geschillen worden geboren. In alle landen, in alle eeuwen, worden zij die manmoedig aan hun overtuiging vasthouden, vervolgd, ofschoon zij misschien van bestaande vormen en gebruiken in slechts geringe mate afwijken.

Sokrates verkoos het drinken van de dolle kervel boven het loochenen van zijn leer. Jezus en de Christelijke martelaren gingen door kwelling en dood, vanwege het handhaven hunner godsdienstige idealen. Galileï duldde mishandeling en gevangenschap, en werd ter dood veroordeeld omdat hij zijn overtuiging dat de aarde rond de zon draaide niet wilde prijsgeven. Zelfs na deze overtuiging te hebben geloochend, hoorde men hem mompelen: „En toch draait zij.”

Joseph Smith en zijn metgezellen verklaarden der wereld het openbaarde woord van God, in weerwil van verdrijving, vervolging en verderf, die over hen uitgestort werden. Zij arbeidden voort en hielden tot den laatsten ademtucht vol dat God weer uit de hemelen heeft gesproken; dat het Evangelie van Jezus Christus weer ten volle op aarde is gebracht. Zij handhaafden hun idealen en een volmaakte harmonie bestond onder hen; zij voerden uit wat zij onderwezen.

Mijn geliefde „Mormoonsche” broeders en zusters, en mijn geliefde vrienden: Laat ons onszelven boven de dreigende gevaren en valstrikken van het leven heffen. Laat ons de vreugde des eeuwigen levens tegenover de zwakke geneugten van dit korte leven stellen; de rede zal ons het ware pad toonen en ons duidelijk maken de waarde van het leven van het Evangelie van Jezus Christus. Onze idealen zullen hoog zijn; onze overtuiging sterk en standvastig in de waarheid.

Moge God onze Vader ons helpen onze wilskracht te gebruiken, opdat wij immer voor de hooge idealen van het „Mormonisme” en het eeuwige leven mogen arbeiden, is mijn gebed. Laat ons ernaar streven om de zedelijke volmaking te bereiken en tot het einde onzer dagen de geboden van God te leven.

(„Millennial Star”).

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

ALGEMEENE VASTENDAGLES VOOR DE ZONDAGSSCHOLEN.

3 Maart 1929.

Onderwerp: De Wederopstanding.

Teksten: Wij gelooven *** dat de aarde vernieuwd zal worden en hare paradijsheerlijkheid zal ontvangen. — Artikelen des Geloofs, 10.

Ik ben de opstanding en het leven; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven. — Joh. 11 : 25.

1. Wat is Wederopstanding?

- a. De letterlijke hereeniging van geest en lichaam (Matth. 12 : 40; B. v. M., 2 Nephi 9 : 4, 12, 13; Alma 11 : 43-45; Leer en Verbonden 88 : 28).
- b. De overgang van sterfelijkheid naar onsterfelijkheid, voorspeld met het oog op bepaalde personen, die ten tijde der opstanding in het vleesch zullen zijn, en wien de slaap in het graf gespaard wordt, ofschoon zij de verandering moeten ondergaan die men den dood noemt. (Leer en Verbonden, 63 : 50-52; 101 : 30, 31; vergelijk 1 Cor. 15 : 51-54; B. v. M., 3 Nephi 28 : 8).

2. Onze kennis aangaande de Opstanding berust geheel en al op Openbaring.

- a. Om die reden hebben heidensche volken geen idee van een letterlijke wederopstanding.
- b. Wetenschappelijke feiten leveren geen geval dat met een letterlijke opstanding uit den dood overeenkomt.

3. De Opstanding van Jezus Christus.

- a. Hij was de eerste die uit den dood tot een staat van onsterfelijkheid verrees (1 Cor. 15 : 20, 23; Hand. 26 : 23; Col. 1 : 8; Openb. 1 : 5; B. v. M., Alma 40 : 2)
- b. Zijn opstanding bevestigd (Matth. 28 : 6, 9, 16; Markus 16 : 14; Lukas 24 : 13-31, 34; Joh. 20 : 14-17, 19, 26; 21 : 1-4; Rom. 14 : 9; 1 Cor. 15 : 5-8; Openb. 1 : 18; B. v. M., 3 Nephi 11; Leer en Verbonden, 18 : 11-12).

4. Christus' opstanding is bewijs van 's menschen mogelijke wederopstanding (1 Cor. 15 : 12-23; 1 Thess. 4 : 14-18).
5. Van twee algemeene opstandingen spreekt de Schrift (Joh. 5 : 29; Hand. 24 : 15).
 - a. De eerste opstanding, of opstanding der rechtvaardigen.
 - b. De laatste opstanding, of de opstanding der onrechtvaardigen.
6. De Eerste Opstanding.
 - a. Ingewijd door de opstanding van Jezus Christus.
 - b. De opstanding, onmiddellijk op die van Christus volgend.
 - (1) Op het oostelijk vasteland (Matth. 27 : 52, 53).
 - (2) Op het westelijk vasteland (B. v. M., 3 Nephi 23 : 9-13; verg. Helaman 14 : 25).
 - c. Deze eerste opstanding is in werking sedert de opstanding welke die van Christus direct volgde.
 - (1) Merk op dat Petrus en Jacobus, van wie men weet dat zij leefden nadat Christus uit de dooden opstond, in 1829 als opgestane wezens tot Joseph Smith kwamen (Leer en Verbonden 27 : 12).
 - (2) Eveneens dat Moroni, de laatste der Nephietische profeten, die in het eerste gedeelte der vijfde eeuw na Christus stierf, in 1823 als opgestaan wezen verschenen is. (P. v. G. W., Geschriften van Joseph Smith, II : 27-50).
 - d. De eerste opstanding zal algemeen zijn ten tijde van Christus' tweede komst (1 Cor. 15 : 20-23, lees het geheele hoofdstuk; 1 Thess. 4 : 14, 16, 17; Openb. 20 : 6; merk op dat dit verwijst naar het begin van het Duizendjarig Rijk; B. v. M., 3 Nephi 28 : 8; Leer en Verb. 29 : 10-13; 43 : 18; 45 : 44, 45).
 - e. Zal in het Duizendjarig Rijk voortduren (Leer en Verb. 63 : 49-52; 101 : 30, 31).
7. De Laatste Opstanding.
 - a. Zal het Duizendjarig Rijk volgen (Openb. 20 : 5).
 - b. De opstanding der onrechtvaardigen genoemd (Leer en Verb. 43 : 17, 18; Hand 24 : 15; Joh. 5 : 28, 29).
8. De opstanding zal algemeen zijn.

Vele reeds aangehaalde verwijzingen zijn hier van toepassing; zie de volgende: Openb. 20 : 12, 13; Alma 11 : 41-45; 12 : 8, 9; 3 Nephi 26 : 4, 5.

Algemeene verwijzing: „De Artikelen des Geloofs”, Lezing XXI.

JEZUS DE CHRISTUS.

Hoofdstuk 2 (Slot).

(Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologiekلاس).

Toen het uur van Zijn verrading nabij was, troostte Jezus de apostelen in het laatste onderhoud dat Hij met hen had vóór Zijn kwellende beleving in Gethsemané, zeggende: „Want de Vader zelf heeft u lief, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd, dat Ik van God ben uitgegaan. Ik ben van den Vader uitgegaan, en ben in de wereld gekomen; wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot den Vader.” (Joh. 16 : 27, 28; zie ook 13 : 3). Voorts, in een gebed dat in Hem opwelde voor hen, die hun getuigenis van Zijn Messiaschap trouw gebleven waren, richtte Hij zich tot den Vader met dezen plechtigen aanroep: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt. Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen: En nu verheerlijk Mij, Gij Vader! bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.” (Joh. 17 : 3-6; zie ook verzen 24, 25).

De schriftuur in het Boek van Mormon levert ons even duidelijke bewijzen van het voorbestaan van den Christus en Zijn tevoren-bepaalde zending. Slechts één der vele daarin gevonden bewijzen zal hier worden aangehaald. Een vroegere profeet, in het verslag aangeduid als de broeder van Jared ¹⁾, deed den Heer eenmaal een speciale bede: „En de Heere zeide: Geloofst gij de woorden welke Ik zal spreken? En hij antwoordde: Ja, Heere, ik weet dat gij de waarheid spreekt, want gij zijt een God van waarheid en kunt niet liegen. Toen hij deze woorden gezegd had vertoonde de Heere zich aan hem, en zeide: Omreden gij deze dingen weet, zijt gij verlost van den val; daarom zijt gij in Mijne tegenwoordigheid teruggebracht; daarom toon Ik Mijzelf aan u. Zie, Ik ben degene die bereid was van de grondlegging der wereld af, om Mijn volk te verlossen. Zie, Ik ben Christus. Ik ben de Vader en de Zoon. In Mij zal al het menschdom licht hebben, en dat voor eeuwig, zelfs degenen die aan Mijnen naam gelooven zullen, en zij zullen Mijne zonen en dochters worden. Nimmer heb Ik mij aan den mensch, welke Ik geschapen heb, getoond; want nimmer heeft de mensch in Mij geloofd zooals gij. Ziet gij, dat gij geschapen zijt naar Mijn beeld? Ja, alle menschen waren in het begin naar Mijn eigen beeld geschapen. Zie, dit lichaam, hetwelk gij nu aanschouwt, is het lichaam van Mijnen geest; en den mensch heb Ik geschapen naar het lichaam van Mijnen geest; en zooals Ik aan u in den geest verschijn, zal Ik aan Mijn volk in het vleesch verschijnen.” (Boek

1) Schrijver's „Artikelen des Geloofs”, Lezing XIV : 10-12.

van Mormon, Ether 3 : 11-17. Zie ook 1 Nephi 17 : 30; 19 : 7; 2 Nephi 9 : 5; 11 : 7; 25 : 12; Alma 11 : 40; Helaman 14 : 12; 3 Nephi 9 : 15.) De voornaamste feiten waarvan deze teksten getuigenis afleggen, en welke met het huidige onderwerp in direct verband staan, zijn, dat de Christus Zichzelf openbaarde toen Hij nog in Zijn vóórsterfelijken staat verkeerde, en Zijn verklaring dat Hij sinds de grondlegging der wereld gekozen was om de Verlosser te zijn.

De openbaring, door God's profeten in de tegenwoordige bedee-ling gegeven, is vol met bewijzen inzake Christus' aanstelling en verordineering in de vóórsterfelijke wereld; en de gansche inhoud der schriftuur in de Leer en Verbonden kan tot getuige worden geroepen. De volgende voorbeelden zijn in het bijzonder te pas. In een mededeeling aan den profeet Joseph Smith in Mei 1833, verklaarde de Heer degene te zijn, die tevoren van den Vader in de wereld was gekomen, en van wien Johannes had getuigd als het Woord; en de plechtige waarheid wordt herhaald, dat Hij, Jezus Christus, „in den beginne was, vóór de schepping der wereld”, en verder, dat Hij de Verlosser was, die „in de wereld kwam omdat de wereld door Hem gemaakt was; en in Hem was het leven en het licht der menschen.” Voorts wordt naar Hem verwezen als „de Eeniggeborene des Vaders, vol genade en waarheid, zelfs de Geest der waarheid, die kwam en in het vleesch onder ons woonde.” In den loop derzelfde openbaring zei de Heer: „En nu, voorwaar zeg Ik tot u, Ik was in den beginne bij den Vader, en ben de Eerstgeborene.” (Leer en Verb., afd. 93 : 1-17, 21). Bij een vroegere gelegenheid, zooals de moderne profeet getuigt, werden hij en zijn metgezel in het priesterschap door den Geest verlicht, zoodat zij in staat waren de dingen Gods te zien en te verstaan. — „Zelfs die dingen welke van den beginne waren vóór de wereld was, welke van den Vader verordineerd waren, door Zijnen Eeniggeborene Zoon, die in den boezem des Vaders was, zelfs van den beginne. Van Wien wij getuigenis geven, en het getuigenis dat wij geven is de volheid van het Évangelië van Jezus Christus, die de Zoon is, Wien wij zagen en met Wien wij spraken in het hemelsche visioen.” (Leer en Verb., afd. 76 : 13, 14.)

Het getuigenis der op beide halfronden geschreven geschriften, dat der verslagen, zoowel vroegere als moderne, de geïnspireerde uitingen van profeten en apostelen, en de woorden van den Heere Zelf, doen eenstemmig aankondiging van het voorbestaan van den Christus en Zijn verordineering als de verkoren Zaligmaker en Verlosser der menschheid — in den beginne, ja, zelfs vóór de grondlegging der wereld.

Toelichting I. *Intelligenties van verschillenden graad in den vóórsterfelijken toestand.* — Dat de geesten der menschen als individueele intelligenties bestonden, met verschillende mate van be-

kwaamheid en macht, alvorens de sterfelijke staat hier op aarde werd ingewijd, en zelfs vóór de wereld werd geschapen tot een passend verblijf voor menschenlijke wezens, wordt zeer duidelijk aangetoond door een goddelijke openbaring aan Abraham: „De Heere nu had aan mij, Abraham, getoond de intelligenties die georganiseerd waren eer de wereld was; en onder al dezen waren er vele van de edelen en grooten; En God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in hun midden, en Hij zeide: Deze zal Ik tot Mijne regeerders maken; want Hij stond onder diegenen die geesten waren, en Hij zag dat zij goed waren; en Hij zeide tot mij: Abraham, gij gijft een hunner; gij waart gekozen voor gij geboren waart.” (P. v. G. W., Abraham 3 : 22, 23).

Dat zoowel Christus als Satan tot die verheven intelligenties behoorden, en dat Christus verkoren werd als de toekomstige Zaligmaker der menschheid, terwijl men Satan verwierp, wordt getoond door de deelen der openbaring die het bovenaangehaalde onmiddellijk volgen: „En er stond een in hun midden, die aan God gelijk was, en Hij zeide tot diegenen die met Hem waren: Wij zullen nederdalen, want er is aldaar ruimte, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen eene aarde maken waarop dezen kunnen wonen.” (Abraham 3 : 24-28).

Toelichting II. *De eerste Raad in de hemelen.* — „Het staat omschreven in het Boek Genesis dat God zeide: „Laat ons menschen maken naar ons beeld, naar onze gelijkenis; en ook, nadat Adam van de verboden vrucht had genomen, zei de Heer: „Zie, de mensch is geworden als een onzer; en de directe gevolgtrekking is dat in alles wat betrekking had op het scheppen der wereld, er beraadslaagd werd; en ofschoon God sprak zooals het in den Bijbel staat opgeteekend, blijkt toch dat Hij anderen raadpleegde. De schriften zeggen ons dat er „vele Goden en vele Heeren zijn. Nochtans hebben wij maar éénen God, den Vader” (1 Cor. 8 : 5 en 6). En om die reden, ofschoon er anderen in het scheppen der werelden betrokken waren, wordt het ons in den Bijbel gegeven in den vorm waarin het nu is; daar de volheid dezer waarheden slechts aan zeer bevoorrechte personen wordt geopenbaard, om zekere redenen, die God bekend zijn. De schriften zeggen ons: „De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vreezen; en Zijn verbond, om hun die bekend te maken.” (Psalm 35 : 14).

„Het is juist om aan te nemen dat in dezen Raad in de hemelen het plan dat zou moeten worden aangenomen met betrekking tot de zonen Gods, die toenmaals geesten waren en nog geen lichamen hadden gekregen, terdege werd overwogen. Want, met het oog op het scheppen der wereld en het daarop plaatsen van de menschen — waardoor het voor hen mogelijk zou zijn om lichamen te verkrijgen, in deze lichamen levenswetten te gehoorzamen, en met deze wederom onder de Goden verhoogd te worden — „zongen

de morgensterren tezamen vroolijk en juichten de kinderen Gods." Tevens rees de vraag: hoe, en bij machte van welk beginsel, behooren de zaligheid, verhooging en eeuwige glorie van God's kinderen teweeggebracht te worden? De veronderstelling is gewettigd, dat in dien Raad bepaalde plannen voorgelegd en besproken waren, en dat na een volledige bespreking dier beginselen, en nadat de Vader Zijn bedoelingen had verklaard, Lucifer met een eigen ontwerp tot den Vader kwam en zei: „Zie — hier ben ik, zend mij, ik wil Uw zoon zijn, en ik zal alle menschen verlossen, zoodat niet eene ziel zal verloren gaan, en zekerlijk wil ik het doen; geef mij daarom Uwe eer". Doch Jezus, deze woorden van Satan vernemend, zeide: „Vader, Uw wil geschiede, en de heerlijkheid zal U zijn voor eeuwig".

Uit deze woorden van den zeer geliefden Zoon zouden wij natuurlijkerwijs afleiden, dat bij de bespreking van dit onderwerp de Vader Zijn wil had bekend gemaakt, en Zijn schema en oogmerken betreffende deze kwestie ontvouwd had; en al wat Zijn zeer geliefde Zoon wenschte te doen was om den wil Zijns Vaders uit te voeren, die, zooals valt af te leiden, tevoren was kenbaar gemaakt. Hij wenschte ook dat de heerlijkheid gegeven zou worden aan Zijn Vader, die, als God de Vader, en de uitdenker en ontwerper van het plan, recht had op alle eer en heerlijkheid. Doch Lucifer wilde een ontwerp indienen dat tegen den wil zijns Vaders was, en verlangde daarna Zijne eer, zeggende: „Ik wil alle menschen verlossen, geef mij daarom Uwe eer". Hij wilde in strijd met den wil van zijn Vader handelen, en zocht den mensch op onrechtmatige wijze te berooven van zijn vrijen wil, hem aldus tot slaaf makende en brengend in een toestand waarin het den mensch onmogelijk zou zijn om de verhooging deelachtig te worden die God hem beoogde te schenken, door gehoorzaamheid aan de wet die Hij ontworpen had; en nogmaals, Lucifer verlangde de eer en macht van zijn Vader, om beginselen te kunnen uitwerken die tegen de wenschen van den Vader indruischten". — John Taylor — *Mediation and Atonement*, blz. 93 en 94.

Uit „Jesus the Christ", door J. E. Talmage.

ZENDINGSNIEUWS.

Gedoopt in 1928.

In het jaar 1928 zijn in de Nederlandsche Zending 146 bekeerlingen gedoopt. Daarvan waren 34 in het Amsterdamsche, 3 in het Groningsche, 86 in het Rotterdamsche en 23 in het Utrechtsche district woonachtig. Bovendien zijn in genoemd jaar 35 kinderen van leden gedoopt, n.l. 6 in het Amsterdamsche, 8 in het Groningsche, 16 in het Rotterdamsche en 5 in het Utrechtsche district. Een totaal dus van 181 personen die wedergeboren zijn uit water.

In Januari van dit jaar hebben 10 personen de doopverordening ondergaan, n.l. 7 in het Rotterdamsche, 2 in het Amsterdamsche en 1 in het Utrechtsche district.

Lezingen.

Gevolg gevende aan een desbetreffende uitnoodiging, heeft Ouderling P. B. J. van Leeuwenburg op Woensdag 30 Januari j.l. een zeer interessante, leerrijke lezing gehouden over het „Mormonisme” voor een club van jonge mannen en jonge vrouwen te dezer stede. Elken Woensdagsavond komen de leden dier organisatie (40 à 50 in getal) bijeen, om verschillende onderwerpen, betrekking hebbende op o.a. godsdienstige en maatschappelijke vraagstukken, door bevoegde sprekers te hooren uiteenzetten.

De vier zendelingen werden zeer hartelijk ontvangen, en na het bespreken van enkele huishoudelijke aangelegenheden werd het woord gegeven aan Ouderling van Leeuwenburg, om een korte, geschiedkundige schets te geven van oprichting en ontwikkelingsgang der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Op verzoek van den Voorzitter liet spr. de godsdienstige inzichten van de Heiligen der Laatste Dagen op het tweede plan, hoewel deze toch op uitzonderlijk aantrekkelijke wijze met de feiten omtrent herstelling en groei van de Kerk in verband werden gebracht.

Begonnen werd met de kinderdagen van Joseph Smith; dan volgden de gebeurtenissen in betrekking tot het ontvangen der gouden platen, de moeilijkheden waarmee hij te kampen had bij de vertaling van het Boek van Mormon, en de oprichting van de Kerk in April 1830. Spr. vertelde ook van de moeilijkheden die de eerste leden hadden te doorstaan, en van den moord op den Profeet bij de gevangenis te Carthage. De meedoogenlooze vervolgingen door het gepeupel, toen men de Heiligen van de eene plaats naar de andere verdreef, bleken eveneens de aandacht der luisteraars te boeien. Dan volgden de dramatische verbanning der geloovigen uit het Oosten en de historische „trek” over de barre vlakten naar de Salt Lake Vallei. De reeks werd voortgezet met het schilderen der plaatselijke toestanden ten tijde der eerste nederzetteren, het wonder der Zeemeeuwen, het bouwen van Tabernakel en Tempel in Zoutmeerstad, en andere interessante feiten en ervaringen. Op verzoek werd ook een korte bespreking gewijd aan het veelvoudig huwelijk, gevolgd door een uiteenzetting van den gestadigen groei in het zendingsstelsel der Kerk.

Om circa half tien werd een pauze gehouden, waarin men vele photographieën van Salt Lake City en omgeving heeft bezichtigd. Het volgende half uur werd besteed aan het stellen en beantwoorden van vragen. Toen men geen vragen meer te stellen had, richtte de Voorzitter een woord van dank aan den spreker en sprak hij de verwachting uit dat deze ook uitgenoodigd worden zou om een lezing te geven over de godsdienstige inzichten en gebruiken der Laterdaagsche Heiligen. Hierop werd de vergadering gesloten.

DON H. VAN DAM.

Een lezing met lichtbeelden over het Boek van Mormon, te Gouda op 1 Februari j.l. gehouden, was de 29ste van een reeks dergelijke lezingen, die de Ouderlingen John D. Lillywhite en H. Schotel in 28 verschillende steden van ons land hebben gegeven. Met duidelijke lichtbeelden is aangetoond hoe verscheidene verklaringen in het Boek van Mormon, welke vroeger op zoogenaamd „wetenschappelijke” gronden werden aangevochten, door het zuivere licht van hedendaagsche wetenschappelijke ontdekkingen worden gestaafd. Tot heden zijn de lezingen aandachtig gevolgd door 800 Kerkleden en 1700 buitenstaanders.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel

Moderato. TRACY Y. CANNON.

Moderately soft 8 ft stop.

AVONDMAALVERS VOOR MAART 1929.

Om Jezus' wil, geef zegen, Heer ;
 Och, dat wij waardig nemen weer,
 De teek'nen van het vleesch en bloed
 Van onzen Heiland, Redder, God.

Naspel

Soft 8 ft stops

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR MAART 1929.

Jesaja, Hoofdstuk 52, Vers 7.

„Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen, die het goede boodschap, die den vrede doet hooren; desgenen, die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet hooren; desgenen, die tot Zion zegt: Uw God is Koning!”